Влада - Радам !

Голос України



Газета Верховної Ради України № 113 (1113) ♦ Четвер, 22 червня 1995 року ♦ Ціна договірна

Генеральний прокурор у відставці

За це проголосувала більшість народних депутатів. На відставці Владислава Дацюка наполягала спеціальна депутатська слідча комісія з перевірки діяльності Генеральної прокуратури України.

Комісію було створено згідно з постановою Верховної Ради від 6 червня цього року.

Керівник комісії Віктор Кочерга, який виступив на сесії Верховної Ради України, заявив, що у «гонитві за показниками велика кількість справ порушується безпідставно». Зокрема, у 1994 році через відсутність складу злочину було закрито 20037 кримінальних справ, за якими 149 громадян протягом певного часу утримувалися під вартою.

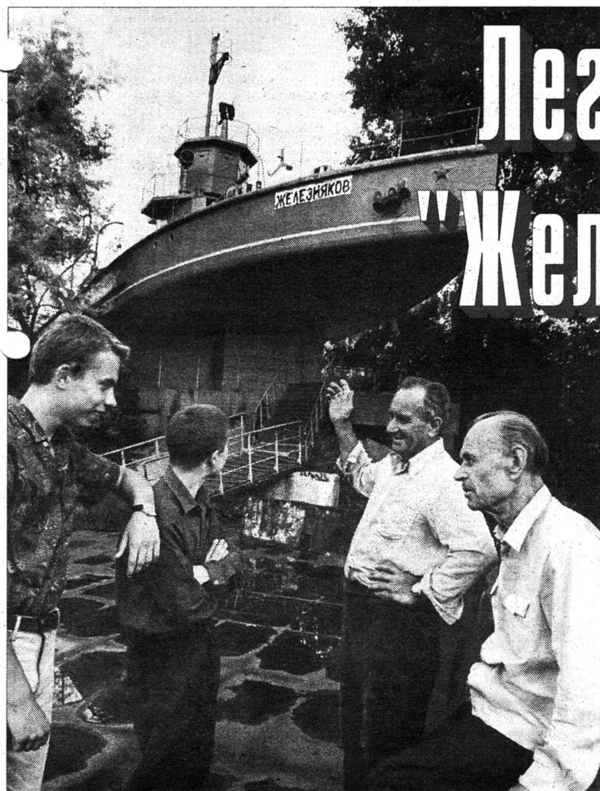
(Закінчення на 2-й стор.).

«Приклад державного будівництва»

У мене є всі підстави заявити, що візит в Узбекистан успішний, сказав на прес-конференції Президент України Леонід Кучма, який прибув в Ташкент з першим державним візитом як керівник Української держави. Він відзначив, що у президентів двох країн в багатьох випадках збігаються погляди на питання внутрішньої і зовнішньої політики України і Узбекистану. Він назвав Узбекистан прикладом державного будівництва. Ми з Ісламом Карімовим однодумці, підкреслив Леонід Кучма. Нам також необхідна корекція економічної реформи. Я поділяю підхід до економічних змін мого колеги з Узбекистану.

Іслам Карімов назвав перспективними українсько-узбецькі відносини. Узбекистан і Україну зв'язують давні узи дружби, сказав він. Багато що вже зроблено для зміцнення наших відносин: активізувалися зв'язки у всіх сферах життя. У ході візиту делегації підписали десять офіційних документів, повідомив він. Під двома з них поставили підписи президенти двох країн.

Легендарний "Железняков"



«Двадцать второго июня ровно в четыре часа Киев бомбили...» — це слова з відомої пісні про початок Великої Вітчизняної війни нашого народу проти гітлерівської навали.

Як стало відомо пізніше, перші фашистські бомби у Києві мали впасти на район Лисої гори, де були розташовані військові арсенали, а також на ряд стратегічно важливих промислових підприємств, зокрема і на завод «Ленінська кузня». Адже вже в цей день бойовий монітор київських корабелів «Железняков» у складі Дунайської військової флотилії вступив у запеклий бій з гітлерівцями.

На знімку: робітники заводу, ветерани війни П.Карпенко і Є.Утченко розповідають випускникам технічного училища Олександрові Кривобоку та Сергію Іваниці про легендарний монітор.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

(Закінчення на 2-й стор.).

Кого знову обере Крим?

Підготовку до виборів до місцевих органів влади завершено у Криму. Вибори призначено на неділю, 25 червня, і, згідно з відповідною постановою Верховної Ради України, за українським (а не кримським, як передбачалося раніше) законодавством, громадянам Автономної Республіки Крим належить обрати 4297 депутатів та 311 голів місцевих Рад усіх рівнів. Більшість кандидатів у депутати висунули трудові колективи та збори виборців (із 6209 зареєстрованих — 4356).

(Закінчення на 2-й стор.).

До молдовських колег

На запрошення Голови парламенту Молдови Петру Лучинські до Кишинева сьогодні з офіційним візитом відбуває делегація Верховної Ради України на чолі з Олександром Морозом. З метою зміцнення зв'язків між законодавчими органами наших держав українська делегація зустрінеться з представниками фракцій парламенту Молдови. О.Мороз виступить в сесійному залі.

Програмою офіційного візиту передбачено також бесіди Голови Верховної Ради України Олександра Мороза з Президентом Республіки Молдова Мірчею Снєгуром та Прем'єр-міністром Андреєм Сангелі. Депутати Верховної Ради України матимуть зустрічі з представниками української діаспори.

Все було погано, але добре закінчилося

Здається, настав кінець нашим спільним хвилюванням: чим закінчаться події у Будьоннівську. Навіть люди, далекі від політики раз у раз вмикали телевізора, аби довідатися про маршрут автобусного каравану з чеченцями і добровільними заложниками з числа службових осіб, депутатів Державної Думи та журналістів. І ось нарешті він прибув до села Зандак Веденського району Чечні. Там усі заложники без перешкод залишили автобуси, а троє журналістів вирішили й далі супроводжувати групу Ш.Басаєва, аби спостерігати за розвитком подій після того, як чеченці позбавилися «живого щита». Що ж до заложників, то вони відбули до дагестанського села Новолакського, де їх, за словами місцевих службових осіб, гостинно годують і піклуються про них. Бажаючим буде надано транспорт для повернення додому.

(Закінчення на 6-й стор.).

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про День архітектури України

На підтримку ініціативи архітекторів та містобудівників, їх творчих спілок, працівників проектних організацій і місцевих органів містобудування та архітектури **постановляю:**

Встановити День архітектури України, який відзначати щорічно 1 липня — у Всесвітній день архітектури.

Проводити присудження та вручення Державних премій України по архітектурі до Дня архітектури України — 1 липня.

Президент України **Л. КУЧМА.**

м.Київ,
17 червня 1995 року.

У номер

КОГО ЗНОВУ ОБЕРЕ КРИМ?

(Початок на 1-й стор.).

Представництво політичних партій значно скромніше — 903 кандидати, причому близько чверті їх становлять комуністи. Правляча Республіканська партія (РПК/РДК), як свідчить статистика, свій вплив на формування місцевого депутатського корпусу практично втратила — їй вдалося зареєструвати лише 2 відсотки своїх кандидатів.

Характерно, що значне послаблення позицій політичних партій та громадських організацій виявляє статистика складу кандидатів, висунутих на посади голів місцевих Рад. Серед 706 громадських діячів місцевого масштабу, які вирішили стати «мерами», їхніх представників (тобто представників партій та громадських організацій) лише 97. Цікаво, що майже 84 відсотки нинішніх «мерів» знову бажають посісти ці престижні, хоч часом і невдячні посади.

Третина учасників передвиборної кампанії — жінки. Причому закономірність тут простежується така: що вищий рівень влади, то менше жінок прагнуть на цей рівень вийти. На проведення виборів у Криму з українського бюджету виділено 229 мільярдів карбованців.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Заступник голови **Комісії з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин** Ніна Карпачова зустрілася з представниками Організації солдатських матерів України. Йшлося про проблеми соціального захисту членів сімей військовослужбовців строкової служби, що загинули, померли, пропали безвісти або стали інвалідами при виконанні службових обов'язків в Збройних Силах в мирний час.

Представники Організації солдатських матерів наводили факти порушення законодавства України щодо членів сімей військовослужбовців, а також Закону «Про військову службу». Вони запропонували створити незалежну комісію по розслідуванню причин загибелі, травматизму, випадків самогубства військовослужбовців строкової служби.

Ця зустріч відбулася напередодні парламентських слухань про реалізацію в Україні Конвенції ООН «Про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок», де буде проаналізовано становище жінок в Україні, зокрема проблеми їх соціально-правового захисту.

На спільному засіданні **комісій Верховної Ради України з питань оборони і державної безпеки та у закордонних справах і зв'язках з СНД** обговорювалася Угода між Україною та Російською Федерацією з питань Чорноморського флоту.

З інформацією для народних депутатів України виступили заступник міністра оборони України Іван Біжан, заступник міністра закордонних справ України Костянтин Грищенко і заступник начальника Управління МЗС по контролю за озброєнням та роззброєнням Володимир Бєлашов.

Прес-служба Верховної Ради України.

Парламентська хроніка

І свого не мають, і дарованого не бажають. Як жити?

Денне і вечірнє засідання 20 червня

Сенсаційною, інакше не скажеш, стала відмова парламенту ратифікувати кредитну угоду, за якою Європейський банк реконструкції та розвитку надає нам багатомільйонний доларовий кредит для створення у Києві інфраструктури овочевого ринку: вирощування продукції, транспортування, бази для зберігання й переробки і, нарешті, цивілізована торгівля овочами й фруктами за «недикими» цінами. Валюту вже виділено, вона мала «працювати» ще з квітня ц.р., а натомість кошти заблоковано, і за це ми мусимо сплатити 40 тисяч доларів штрафу. Причина проста — угода не ратифікована...

Таким чином переважна частина народних депутатів висловила свої антипатії до закордонної допомоги, яку вони вважають підозрілими подачками, або спробою скупити нас на корені.

Було очевидно, що ця антипатія до всього закордонного брала гору і під час обговорення, здавалося б, суто нашого і вкрай пекучого питання про захист прав споживачів, а точніше, про внесення змін і доповнень до статті 23 Закону України «Про захист прав споживачів». Про те, як до нас, покупців, сьогодні ставляться продавці, особливо комерційної торгівлі, — як обважують, чим зіпсованим годують, годі й говорити. Багато хто це відчув на власній шкірі. Один з отруєним шлунка втрапляє до лікарні, інший з таким лихом мусить бігати «сім раз до клямки і жодного — в хату». Як образно висловився народний депутат В.Яворівський, ми стали смітником усього світу. Ще різкіше сказав народний депутат О.Таран: «Сьогодні Україну можна знищити впродовж кількох годин одним «Снікерсом».

І якщо автори законопроекту пропонували збільшити штрафи за реалізацію неякісних товарів удвічі, небезпечної для нашого життя й здоров'я продукції — втричі, а заборонених до реалізації товарів — уп'ятеро, то парламентарії під час обговорення пропонували такі санкції ще подвоїти. Як спрацюють ці норми насправді, ми відчуємо, як кажуть, животом.

Так чи інакше, а тема закордонних товарів окреслилася й під час внесення доповнень і поправок до Закону «Про підприємництво». Зокрема, коли йшлося про впорядкування торгівлі автотранспортом, і насамперед імпортними автомобілями. Державтоінспекція незадоволена тим, що цією торгівлею фактично безконтрольно займаються різні організації, і таки переконала парламент, що ліцензії на право займатися такою торгівлею належить видавати міліції.

Цього ж дня парламент ратифікував урядові угоди щодо поліпшення співробітництва з Канадою, однак після дискусій зняли з розгляду питання про ратифікацію подібної угоди між урядами України та Грузії.

Працюючи до вечора — до дев'ятнадцятої години, Верховна Рада розглянула ще проекти законів «Про внесення доповнення до статті 4 Декрету Кабінету міністрів «Про державне мито», про внесення змін і доповнень до урядового Декрету «Про страхування» та низку інших.

Анатолій БЕНЬ.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРОР У ВІДСТАВЦІ

Ранкове засідання 21 червня

(Початок на 1-й стор.).

За словами В. Кочерги, Генпрокурор В. Дацюк порушував процесуальні норми ведення слідства, зокрема «підтвердилися факти примусу підлеглих виносити незаконні постанови про взяття під варту». Крім того, депутат від імені комісії звинуватив В. Дацюка у тому, що він не вжив заходів для притягнення до карної відповідальності колишнього в. о. прем'єр-міністра Юхима Звягільського та своєчасно не взяв його під арешт, хоча дозвіл дала на це Верховна Рада.

Комісія також звинуватила Генпрокурора у зв'язку з колишнім керівником акціонерної компанії «Бласко—Чорноморське морське пароплавство» Павлом Кудюкіним. Хоча Генеральна прокуратура порушила кримінальну справу проти «Бласко», розслідування злочинів самого П. Кудюкіна «навмисно затримувалося», заявив керівник депутатської комісії.

В. Кочерга повідомив також, що у процесі роботи слідчої депутатської комісії було встановлено, що «працівники фінансово-господарського управління та бухгалтерії Генпрокуратури систематично допускалися грубих порушень правил бухгалтерського обліку та звітності».

Лідер Народного Руху України, депутат В'ячеслав Чорновіл, виступивши на сесії, нагадав, що, згідно з Законом про владу, призначення чи звільнення Генерального прокурора є компетенцією Президента України.

Пам'ять

Легендарний «Железняков»

(Початок на 1-й стор.).

Легендарна доля екіпажу цього корабля в роки війни. Очолюваний капітан-лейтенантом О.Харченком, він відзначився в боях під час оборони Ізмаїла, Миколаєва і Очакова, у битвах на Азовському морі. Уже в складі Чорноморського флоту монітор, за оперативними даними, відбив близько 130 авіанападів ворога, знищив 9 його артилерійських обслуг, 4 батальйони солдатів і офіцерів, збив 7 фашистських літаків, розгромив штаб з'єднання гітлерівців. Екіпаж був тричі нагороджений орденами і медалями.

Слава про бойові подвиги матросів «Железнякова» надихала трудівників заводу. А коли закінчилася війна, вони попросили командування Чорноморського флоту повернути їм корабель як легендарну реліквію. Прохання було задоволено. Робітники і спеціалісти підприємства реставрували монітор, поставили його на бетонний постамент на березі Дніпра на пам'ять нащадкам.

Володимир ЧЕРКАС.

ЯК КАЖУТЬ, МАЄМО ТЕ, ЩО МАЄМО

***Прес-конференція** першого Президента України, народного депутата Леоніда Кравчука, яка відбулася 20 червня, викликала інтерес журналістів. І в цьому нічого дивного: вона стосувалася недавньої угоди між Україною і Російською Федерацією щодо Чорноморського флоту. Оскільки Леоніду Макаровичу довелося першому розрубувати гордіїв вузол російсько-української проблеми, то хто може краще знати її генезис?*

Насамперед Л.Кравчук звернув увагу на те, що протягом 1990—91 років тодішніми законодавцями був розроблений і прийнятий пакет законів, за якими і розбудовувалося українське військо. Проте підпорядкувати Чорноморський флот не вдалося. Понад те, у лютому — березні 1992 року ситуація на флоті загострилася. У квітні, щоб припинити всілякі спекуляції, Президент нашої держави видав Указ про підпорядкування Чорноморського флоту Україні. Однак уже наступного дня Б.Єльцин видав свій аналогічний указ, який грубо ігнорував міжнародні норми, підписану угоду про те, що все на територіях союзних республік стає власністю новоутворених країн і, по суті, втрутився у внутрішні справи України. Попри те, офіцерські збори ЧФ прийняли рішення через день підняти андріївські прапори.

Отоді й відбулася розмова Леоніда Кравчука з Борисом Єльциним, під час якої президенти домовилися відмінити укази. Водночас глава Росії сказав таку фразу:

— **Крим без Росії може існувати, Росія без Криму — ні.**

Ці слова дають ключ для розуміння поведінки росіян на переговорах.

У червні того ж року в Дагомисі була підписана угода, 14 стаття якої визначала подальші переговори з проблем флоту і спільне використання існуючої військово-морської бази на договірних засадах.

У серпні 1992 Росія і Україна прийняли рішення про спільне командування флотом, його підпорядкування двом президентам і визначили перехідний період до 1995 року включно.

На московській зустрічі 93-го вперше було встановлено, що флот ділиться навпіл. Водночас за наполяганням української делегації в угоду ввійшов пункт про її ратифікацію, лише після якої вона могла набути чинності. Але ні український, ні російський законодавчі органи угоду цю не ратифікували, і вона так і лишилася на папері.

На зустрічі ж у Масандрі у вересні того ж року був підписаний протокол, який нікого ні до чого не зобов'язував.

— Отож, ці два документи не легітимні і на них посилатися не можна, — зауважив Леонід Кравчук. — Кожен має нести свій хрест і відповідати за те, що підписав.

З іншого боку, не можна не зауважити зміни поглядів тодішньої «конструктивної опозиції», яка, особливо після Масандри, звинувачувала Президента у «зраді національних інтересів» і вимагала його відставки, а сьогодні говорить про «велику перемогу», «історичний прорив».

Насправді ж ця рамкова угода свідчить одне: Україна у цьому протистоянні не виграла і навіть пожертвувала атакуючими можливостями. «Гра в семантику» нічого не змінює, і, по суті, Севастополь віддано російській стороні. Отож варто, як зауважив Леонід Кравчук, не шукати винуватців, не пробувати використати угоду для взаємозвинувачень двох гілок влади під час ратифікації документа (до речі, Росії його ратифікувати необов'язково, а тому вона і почала піднімати андріївські прапори на кораблях і використовувати ЧФ як свій власний), а спільними зусиллями допомогти Президентові повернути втрачену якість. А для цього є всі можливості. Бо угода не відповідає на запитання: «Де буде базуватися флот України? На який термін Росія орендує базу?».

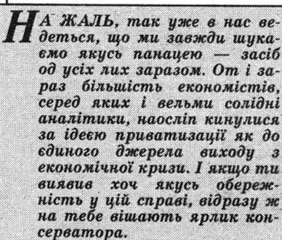
Отож, щоб її можна було ратифікувати, потрібен, окрім угоди, пакет документів, який би розставив усі акценти у проблемі Чорноморського флоту і будівництва власних Військово-Морських Сил України. За словами Л.Кравчука, «без Севастополя українському флотові не бути». І ще одне: Леонід Макарович нарешті відкрив свій секрет — він підписував тільки ті документи, які або відповідали інтересам України, або ні до чого не зобов'язували (у тому випадку, коли перевага — політична, економічна, військова — була на боці іншої сторони). А поки що, як кажуть, маємо те, що маємо.

Володимир КОРОЛЮК.

ШУКАТИ. ТА ТІЛЬКИ НЕ ЧЕРГОВУ ПАНАЦЕЮ

Леонід ЖЕЛЕЗНЯК, генеральний директор державної адміністрації залізничного транспорту України

НА ЖАЛЬ, так уже в нас ведеться, що ми завжди шукаємо якусь панацею — засіб од усіх лих заразом. От і зараз більшість економістів, серед яких і вельми солідні аналітики, наосліп кинулися за ідеєю приватизації як до єдиного джерела виходу з економічної кризи. І якщо ти виявив хоч якусь обережність у цій справі, відразу ж на тебе вішають ярлик консерватора.



Таких хвацьких «кавалеристів» я хотів би запитати: чи можете ви навести приклад, де б ціла галузь народного господарства (я не кажу про дрібну приватизацію, де такі процеси вельми корисні) після обвальної приватизації рішуче почала нарощувати обсяг виробництва?

Переймаючи можливі запитання чи ті ж таки закиди, відразу скажу: в нашій залізничній галузі провадять активні ринкові перетворення і реформи. Та кожному кроку в цьому напрямі передує копітка робота з пошуку якнайправильніших, властивих лише нам, представникам специфічного відгалуження загальнодержавного комплексу, форм ринкового господарства.

Майже півтора роки тому ми взялися за створення на базі Укрзалізниці фінансово-промислової групи, а на базі залізниць і підприємств — акціонерної холдингової компанії й акціонерних товариств.

Причому в розробленій спільно з Антимонопольним комітетом і Мінекономікою концепції передбачали майно залізничного транспорту, яке не підлягає приватизації (колія, енергетика, зв'язок, рухомий склад, а також споруди, пов'язані з їх експлуатацією) передати у довготермінове безкоштовне користування ФПГ та її дочірнім холдингам без акціонування. І хоча на той час уряд не наважився на такий справді реформаторський крок, гадаю, ми стоїмо на правильному шляху. Бо вирвати окремі ланки з нашого замкнутого виробничого комплексу і передавати їх на приватизацію не можна: галузь може втратити свою життєздатність. Та й хто сказав, що сенс економічних реформ — лише у зміні форм власності?

Сьогодні в Укрзалізниці роботу практично завершено, і в трудових колективах розпочалося обговорення нової концепції розвитку галузі, закладених у ній серйозних заходів з реорганізування всіх господарств відповідно до вимог ринкових стосунків, обсягів і якості надаваних послуг, удосконалення структури управління «згори донизу», перепрофілювання низки підприємств на підсобно-допоміжну діяльність, розширення маркетингових досліджень і залучення на їх основі вантажопотоків.

Концепція передбачає уже до кінця цього сторіччя забезпечити пасажирський рух зі швидкостями 120—140 км/год., що дасть змогу здійснювати сполучення між переважною більшістю обласних центрів і столицею України за 5—6 годин удень, електрифікувати за 10 років щонайменше 2 тис км ліній, значно поліпшити приміське обслуговування населення.

Що треба зробити, щоб ця вивірена нашими фахівцями концепція, як то кажуть, запрацювала? Передусім, необхідно переглянути інвестиційну політику держави. Адже не таїна, що залізничний транспорт — не лише обличчя держави, а й своєрідний барометр усього її економічного здоров'я, запорука політичної стабільності суспільства.

Чи варто казати, що наша галузь капіталомістка, як жодна інша. Ще 1990 року тут було зосереджено до 8 відсотків усіх основних коштів народного господарства. Проте за останні 3 роки в її розвиток вкладали лише 10—15% необхідних коштів, що навіть не покривало потреби у поточних і капітальних ремонтах, а оновлення рухомого складу, інших технічних засобів практично заморожені. З цієї причини уже сьогодні на залізницях немає збільшення основних фондів, а є значне зниження і старіння. Повсюдно знижуються швидкості руху поїздів через погіршення стану верхньої будови шляхів, не в повному обсязі забезпечуються приміські перевезення, особливо у вихідні, коли потреби пасажирів задовольняються на рівні 55—60%.

У кожній з провідних європейських країн з розвиненою залізничною мережею на розвиток галузі спрямовують від 2 до 5 відсотків бюджетних коштів. Розуміємо, що сьогодні Україна не може собі цього дозволити. Та без надання державної підтримки не обійтися, про це свідчить світовий досвід.

Передусім необхідно допомогти залізницям в оновленні пасажирського рухомого складу, особливо приміського. Україна не мала раніше виробничої бази з його випускання. Щоб поповнити парк пасажирських вагонів, електро- та дизель-поїздів, електропоїздів змінного і постійного струму, держава змушена на цьому етапі закуповувати їх за кордоном.

Спеціалісти залізниць України практично з перших днів життя нашої незалежної держави не раз перед Кабінетом міністрів ставили питання про необхідність технічного переозброєння галузі і розвитку власної виробничої бази, і в результаті цього були одержані доручення на розроблення окремих програм. Виконуючи ці завдання, Укрзалізниця разом з Мінмашпромом розробила програму випуску пасажирського рухомого складу на підприємствах України. Кабінет міністрів на підтримку цієї програми ухвалив низку постанов, у яких зазначено джерела фінансування, терміни вироблення продукції. Проте через брак коштів реалізація цих постанов перебуває під загрозою зриву.

У проекті бюджету на 1995 рік спершу передбачалося виділити більш як 30 трильйонів карбованців на закупівлю нових електро- та дизель-поїздів, а також пасажирських вагонів, та, на жаль, в ухваленому бюджеті цей рядок зник.

Ми, залізничники, дуже сподіваємося, що за всіх складнощів держава усе ж таки віднайде можливість виділити 8—10 трлн крб. на поповнення хоча б приміського рухомого складу. Особливо слід наголосити на дуже важливому моменті: уже цього року до 50% виділених коштів залишилися б на підприємствах Мінмашпрому України, які освоюють нове для себе виробництво, а починаючи з 1997 року залізниці взагалі могли б відмовитися від закупівель рухомого складу за кордоном.

Розумію, що тут таки постає закономірне запитання — чому потрібно виділяти гроші з бюджету, хіба іншого шляху немає? Є. Для цього потрібно таке.

Перше. Слід забезпечити такий рівень тарифів , щоб цілком покрити всі потреби залізниць. На жаль, сьогодні державна тарифна політика поставила залізничний транспорт на грань банкрутства. Рівень рентабельності галузі за 1994 рік становив менш як 2%, а з IV кварталу залізниці працюють збитково.

Нині тарифи на перевезення в Україні найнижчі серед усіх країн СНД, про Захід годі й казати.

Друге. Розв'язати на державному рівні питання компенсації пільг для окремих верств населення (сьогодні лише право безкоштовного проїзду в приміському сполученні мають уже 38 категорій). Ми, залізничники, не проти цих пільг, та для нас важливі джерела їх відшкодування. А також вирішити проблему компенсації збитків від експлуатації 95 малодіючих залізничних дільниць.

Ще одне з дуже важливих для галузі питань — законодавча основа її функціонування.

Залізниці становлять собою складне господарство. Ритмічність їхньої роботи забезпечують узгоджені дії кожного з кількох тисяч підрозділів перевезень, пов'язаних єдиним технологічним процесом.

Специфіка роботи галузі, наявний вітчизняний і закордонний досвід свідчать, що управління виробничою діяльністю має здійснюватися централізовано. Це спричинено необхідністю єдиного керування процесом перевезень, за якого неузгодженість дій будь-якої з ланок можуть спричинити значний збій у русі поїздів.

В діючому законодавстві ця специфіка не враховується.

Згідно із Земельним Кодексом України залізницям передано в користування 248 тисяч гектарів землі. З них 209 тисяч перебуває під земельним полотном і смугою відводу разом із лісозахисними насадженнями. Так-от, лише 1995 року підприємства галузі муситимуть сплатити податок за землю в сумі 5,5 трлн. крб. Звідкіля їх узяти — якщо ми й так ледве зводимо кінці з кінцями, а при відсутності прибутку на дорогах ці платежі зменшують на цю суму обсяги оборотних засобів?

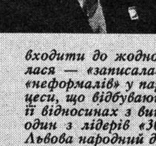
Щоб урахувати всі ці обставини, державна адміністрація залізничного транспорту ще 1993 року розробила проект закону «Про залізничний транспорт України». Та його досі не прийняли.

Зараз за узгодженням з Комісією Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку ми знову повернулися до проекту цього закону і дуже сподіваємося, що вже цього року Верховна Рада візьметься за його розгляд.

Розв'язання цих проблем в одному комплексі разом із проведенням економічних реформ може вивести залізничний транспорт України на нову орбіту його діяльності, а відтак, активно сприятиме пожвавленню всього народного господарства.

У фракціях і депутатських групах

Соборність починається з парламенту



ДЕПУТАТСЬКУ групу «30 червня», неформальну за статусом, сформовано з представників КУНу в парламенті та симпатиків Конгресу. Вони мають право на членство в інших групах і фракціях або не входити до жодної, чим частина з них і скористалася — «записалася» в позафракційні. Про позицію «неформалів» у парламенті, їхню точку зору на процеси, що відбуваються у самій Верховній Раді та у її відносинах з виконавчою гілкою влади, розповідає один з лідерів «30 червня» — молодий політик зі Львова народний депутат Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ.

— На відміну від Руху чи комуністів депутати-кунівці не створили власної фракції, сформованої за партійною належністю. Ми дивилися на ці речі ширше: з самого початку розуміли, що за нинішніх умов потрібні не вузькопартійні групки, які лише розпорошують сили, а єдина депутатська група чи фракція, котра могла б об'єднати всіх представників правоцентристського і правого орієнтування. Ми з депутатом Євгеном Жовтяком навіть написали декларацію такої групи під назвою «Соборність». Нас підтримало багато молодих новообраних депутатів, але, на жаль, амбіції лідерів, вузькопартійні інтереси взяли гору — так і виникла «партійна структуризація». Невеликі групи і фракції не могли і не можуть серйозно й реально впливати на хід подій. Розрізнені, ми програвали хід за ходом. Поразки останнього часу мене переконали: ми дуже правильно вчинили, що не піддалися спокусі мати власну фракцію.

І сьогодні ще не втрачено можливість об'єднатися у більшість всім фракціям і депутатським групам, що стоять на державницьких позиціях. Такий парламент був би справді дієздатним. Це дуже важливо зробити: за останній час не було такого небезпечного періоду для нашої державності, як нині. У Верховній Раді значна частина прагне червоного реваншу. В Адміністрації Президента також немало «радників», настроєних на «російську хвилю». А відомі події в Білорусі! Хіба не наштовхують вони на невеселі роздуми? Гіркий урок для наших політиків, і бодай з нього ми повинні скористатися, якщо не зробили висновків з власних поразок. Щоб вийти з кризи, в котрій, на мою думку, перебуває українська політика, маємо перейти від риторичних закликів до об'єднання, до формування єдиної правоцентристської групи в парламенті — не за партійною належністю, а виходячи з інтересів Української держави. З такою більшістю мусили б рахуватися і Президент, і Голова Верховної Ради, і всі владні структури. Лише так ми впливали б на політичні процеси. Сформована у такий спосіб група, крім того, могла б у майбутньому стати основою для об'єднання багатьох партій з близькими поглядами в єдину міцну і реальну державницьку силу. Тоді не було б усього того, що ми сьогодні маємо і що спостерігаємо в політичному житті України.

Взяти хоча б недавній ажіотаж довкола Закону про владу. Він був позбавлений глузду. Цей тимчасовий закон швидше правив за привід для політичних провокацій, для спроб зведення рахунків, можливо, є всі підстави говорити, що з обох сторін — для дедалі більшого захоплення влади. Можна було, доки велася дискусія довкола цього «каменя спотикання», вже підготувати нарешті проект нової Конституції. На жаль, ми, як завжди, дали себе затягнути в словесні баталії.

Це взагалі, а зокрема... На мою думку, Закон про владу готували в команді Президента зацікавлені люди. Як закон з юридичної точки зору він слабкий, видно, що з ним квапилися. Президентській команді не вдалося уникнути спокуси натягнути на себе ковдру — набрати значно більших повноважень, ніж інші гілки влади. До речі, вважаємо, що нинішній Президент має їх цілком досить, щоб рухати реформи, але він, як і його попередник, більше про це говорить, ніж робить. Без сумніву, президентський варіант порушував баланс різних владних структур і відкривав можливості для прямування до авторитаризму. Між рядками законопроекту прочитувалося, що особи, які його ініціювали, мали на меті швидше не державотворчі мотиви, а особисті далекоглядні плани. В деяких моментах цей документ мав вигляд політичної провокації: наче наперед створювали ситуацію, коли парламент розпускають, а Президент приступає до одноосібного керівництва країною.

Я відверто заявляю, що в багатьох моментах небезпека для нашої самостійності йде від команди Президента: люди з його оточення часто обманюють главу держави, нашіптують йому, інколи штовхають на неправильний шлях. Згадаймо хоча б приклад із Сочі. Знаючи багатьох з Адміністрації, я припускаю можливість, що в певний момент «радники» Леоніда Кучми можуть знову наштовхнути Президента на необдумані кроки, збурити ситуацію, посилити нестабільність в умовах, коли справді дуже важко живеться нашому народові, а зубожіння наростає, незважаючи на запевнення Адміністрації Президента й Кабінету міністрів про настання періоду стабілізації. Це, на жаль, більше гасла, ніж реалії. Будь-які референдуми (останню ідею з опитуванням пан Кучма «денонсував», але за ним залишилося право на одноосібне оголошення референдуму) за такого становища тільки посилять політичне протистояння в суспільстві, заблокують реформи.

І все ж хочеться вірити, що наш Президент в душі є справжнім українцем, що хоче добра для свого змученого народу, прагне розбудовувати Українську державу і реформувати економіку. Саме з огляду на це члени групи «30 червня» й підписали з ним Конституційний договір: на мою думку, це надзвичайно позитивний чинник у виході з політичної кризи. Вважаю його підписання серйозним кроком до стабільного майбутнього, серйозною перешкодою до вчинення котроюсь із гілок влади замахувань на територіальну цілісність і незалежність нашої держави.

На черзі — проект нової Конституції. Мені можуть дорікнути, що нинішня Верховна Рада не може приймати новий Основний Закон. Можливо, і так. Тому наша група «30 червня» вийшла із законодавчою ініціативою скликання Конституанти України, себто Установчих Зборів держави. Щоб було зрозуміліше, поясню дещо докладніше. З уваги на те, що теперішню Верховну Раду не було обрано на основі пропорційного виборчого права і вона має у своєму складі багато позапартійних депутатів без виразних політичних орієнтирів, що позбавляє їх відповідальності за конкретну політичну програму, вона не може бути повним виразником волевиявлення народу в момент прийняття Основного Закону. Ним можуть бути лише Установчі Збори, які найповніше репрезентуватимуть політичні й суспільно-громадські сили, що діють в Україні і є виразником волі народу. Конгрес українських націоналістів, і зокрема члени нашої депутатської групи, розробили не лише проект нової Конституції України, а й законопроект «Про Конституанту України».

І на закінчення ще один факт з життя нашої неформальної депутатської групи. Три представники «30 червня» побували в зоні бойових дій у Чеченській Республіці. Ось з якими висновками ми повернулися в Україну. По-перше, без відновлення духовності неможливо подолати політичну й економічну кризи. Таку духовність ми побачили в охопленій війною Чечені. Подруге, ми переконалися в реальній загрозі політики Росії щодо інших народів, в тому числі й України. (Про це свідчили, зокрема, зізнання викритих агентів ФСК). Демократія в сусідній з нами країні перетворилася на вакханалію, політика там виходить з-під контролю. Після повернення ми намагаємося переконати в цьому тих керівників держави, які й досі здебільшого надто довірливо ставляться до лицемірних запевнень російських дипломатів у полум'яній до нас любові. По- третє, існує думка, що сьогодні в Росії живеться багато легше матеріально, ніж у нас. Це зовсім не так. Можливо, в Москві, Санкт-Петербурзі і процвітає, за нашими мірками, благополуччя. Але в Нальчику, Назрані, Махачкалі ми бачили злидні, бачили голодне й роздягнене російське село, розмовляли з пенсіонерами і робітниками, яким по 4-5 місяців не платили пенсії і зарплати. Наші українські села навіть не порівняти з ними. Отже, тільки Українська держава може забезпечити не лише духовне, а й економічне піднесення. І, по-четверте, сама Росія переживає ще глибшу, ніж ми, політичну кризу. Вона видалася мені схожою на концтабір, принаймні там, на півдні. Стоять БТРи, численні пости озброєних до зубів вояків: хамство, грабіжництво, зневага до людини. Про українців — «найліпша» думка: «Раздавим Чечню, дадим жару хохлам». Ні, тільки тверда й сильна позиція нашої держави у зовнішній політиці, орієнтація на власні сили, на важку й наполегливу працю — у внутрішній принесе нам омріяні розквіт і благополуччя. Депутатська група «30 червня» стоїть саме на таких позиціях і закликає всі здорові сили в парламенті відкинути дрібнопартійні амбіції і згуртуватися для підтримки державності України.

У номер

● *Сімферополь*

Спочатку приймають, а потім... скасовують?

Прес-служба представництва Президента України в Автономній Республіці Крим виступила із заявою, в якій запропонувала Президії Верховної Ради автономії скасувати прийняту 13 червня цього року постанову про позбавлення кореспондента газети «Южный курьер» Григорія Іоффе акредитації при Верховній Раді Криму. Висунуті звинувачення, зазначається в заяві прес-служби, є необдуманими, побудованими на упередженому і необ'єктивному ставленні до журналіста.

Прес-служба представництва Президента України звернула увагу громадськості на те, що офіційні власті Криму не вперше висловлюють своє явно тенденційне ставлення до окремих журналістів (прикладом може служити, зокрема, і автор цього повідомлення). Скасування постанови про позбавлення кореспондента газети «Южный курьер» акредитації послужило б, як наголошується в заяві, встановленню справедливості, демократії, права та законності у Криму.

Анатолій ПОЛОНСЬКИЙ.

● *Київ*

ЧАЕС — у відставку

Учора в Києві відбулося перше пленарне засідання робочої групи українських фахівців і представників Міжнародного консорціуму «Заміщення потужностей Чорнобильської АЕС». Експерти обговорюють основні положення пропонованої концепції заміщення потужностей ЧАЕС та забезпечення енергетичної незалежності України.

Навесні цього року українське керівництво прийняло рішення про закриття ЧАЕС. Це рішення буде реалізовано за фінансової підтримки Заходу, забезпечення компенсації енергетичних втрат. Україна сподівається на допомогу в розмірі не менш як 4 млрд. доларів США.

Концепція Міжнародного консорціуму передбачає підвищення протягом 2—4 років потужностей пиловугільних електростанцій не менш як на 3 мільйони кіловат за рахунок реконструкції наявних теплових станцій.

ВКВ — через касові апарати

Як повідомили кореспондентові «Інтерфакcу-Україна» в Національному банку України, Нацбанк видав відповідне розпорядження з метою посилення контролю за діяльністю пунктів обміну ВКВ.

Згідно з документом, усім комерційним банкам належить до 30 вересня цього року встановити в пунктах обміну, в тому числі й у пунктах, відкритих на основі агентських угод, комп'ютерну техніку або електронні касові апарати. З 1 жовтня дію пунктів, не обладнаних такою технікою, буде заборонено.

● *Новгород-Сіверський*

Ювілей зібрав істориків

Тут з нагоди 75-річчя місцевого краєзнавчого музею академік, віце-президент Національної академії наук України П. Толочко відкрив наукову конференцію про проблеми вивчення історії Сіверщини.

Провідні історики з Києва, Харкова, Москви, Брянська, Сум, Чернігова та інших міст виступили з повідомленнями про «Слово о полку Ігоревім», маловідомі факти з минулого Придеснянського краю.

Хліб ще купите, а ковбасу навряд

ЧЕРГОВЕ подорожчання вже сприймається як щось природне. І коли в магазині бачиш нові ярлики з астрономічними цифрами, навіть не вистачає сил кепкувати з високого місцевого керівництва, яке з усіх трибун запевняє, що Полтавщина — найдешевша і найстабільніша область України.

Це в плані щоб поїсти. Так-от, віднедавна за звичайний хліб треба викласти в середньому на 20 відсотків більше, ніж раніше. Підставою тому — ціна (за рішенням уряду) залишків продовольчого зерна та його похідних. Відтак, підвищуються ціни на крупи, макаронні вироби тощо. Подорожчало навіть пиво, бо вариться з ячменю. А також горілка з хлібного спирту. Оскільки свині також їдять фураж, то прийнято рішення про збільшення закупівельних цін і на м'ясо. Як ви вже здогадалися, в середньому на 18—20 відсотків. Додайте сюди ще роздрібну «накрутку» і зрозумієте, що ковбаси найближчим часом вам не бачити, як свого носа.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Проблеми виноградарства

ЩОБ ВИСТОЯЛА ЛОЗА



ВОЛОДИМИР ЯКОВИЧ ГОНЧАРУК півроку тому очолив Державний комітет України з питань садівництва, виноградарства і виноробної промисловості. Йому 46 років, за освітою — учений-агроном. Працював бригадиром тракторної бригади, агрономом, директором радгоспу, головою Хмельницького райвиконкому, головою правління об'єднання «Хмельницьксадвинпром». Кореспондент «Голосу України» взяла у нього інтерв'ю.

— Володимире Яковичу, спеціаліст, що обіймає нову посаду, повинен мати, крім державної, зрозуміло, ще й власну програму діяльності. Яка вона у вас?

— Не знаю, як їх поділяти. Хоча, коли говорити відверто, то моє бачення проблем галузі дещо не збігається з державною програмою, прийнятою понад десять років тому. Зрозуміло, що її слід коригувати. Саме це ми й збираємося зробити в кінці червня на розширеній нараді спеціалістів галузі.

Нам слід визначитися: що зробити, щоб відновити систему, яка непогано працювала до 1985 року, забезпечуючи державі 10 відсотків до бюджету. Для прикладу скажу, що у Франції цей показник становить 14 відсотків. А нині від садівництва і виноградарства до бюджету надходить лише 2 відсотки коштів — 8 трильйонів карбованців.

Отакий результат боротьби партії з пияцтвом: площі виноградників скорочено на 30, садів — на 20 відсотків. В основному, технічних сортів, з яких виготовляли високоякісні марочні вина, коньяки, шампанське.

— І скільки часу потрібно для повернення на десять років назад?

— Стільки ж і знадобиться — 10 років. Нині закладення одного гектара виноградника, догляд до початку плодоношення обійдеться в 600 мільйонів карбованців. Який фермер чи навіть колгосп спроможний виділити такі кошти? Тим більше, що держава останні вісім років не фінансувала галузь. І лише недавно рішенням Кабінету міністрів виділено 740 млрд. карбованців на закладення виноградників. А всього планувалося спрямувати на це один трильйон 300 мільйонів карбованців. Але коштів катма, то й на тім спасибі. Буде з чого почати роботу — поставити на шпалеру хоча б ті виноградники, які посаджені 4—5 років тому.

— Але ж і світові технології за цей час, очевидно, не стояли на місці. Будете наздоганяти?

— Наздоганяти — завжди справа невдячна. Нині розбираємося із сортами, які потрібно вирощувати в найближчі 50 років. Створюємо спільні підприємства з голландськими партнерами: у них урожайність зерняткового саду становить 600 центнерів з гектара, а ми одержуємо лише 27. Нам нині ніколи винаходити «велосипед», та й не потрібно. Запозичуватимемо інтенсивні технології, щоб ефективніше використовувати землю. Бо це тільки здається, що в нас її багато...

— Є кому їх впроваджувати?

— Спеціалістами не обділені. Нині найважливіші напрями в Держкомітеті очолюють п'ять кандидатів наук, добираємо кадри, які не покладалися б тільки на природу. Складніше з науковими розробками. Хоча це й прикладна наука, але, приміром, з 22 тем, запропонованих нам науковцями НДІ «Магарач», придатними виявилися лише шість, а Український інститут садівництва взагалі нічого не запропонував.

Проте я певен, що ситуацію можна змінити: перейдемо на систему конкретних замовлень, платитимемо тільки за роботу, яку можна застосувати на практиці. Тут робитимемо ставку на молодих науковців, яким ще цікаво працювати, шукати і, звісно, одержувати відповідну плату.

— Володимире Яковичу, професія вас зобов'язує бути знавцем і вин, і кон'яків...

— Я ще тільки вчуся...

— І все ж, яким винам і коньякам ви віддаєте перевагу?

— Хіба що як спеціаліст: сухим винам — «Оксамит України», «Променисте», «Перлина степу», усім масандрівським. А з коньяків вважаю кращими «Тису», «Ай-Петрі». Але ж, як каже народна мудрість, на колір і смак товариш не всяк...

Інтерв'ю взяла Валентина ПОЛІЩУК.

Урожай-95

Антракти і контракти

ХЛІБОРОБАМ області нинішнього року необхідно продати державі загалом 35 тисяч тонн зерна. Це — 30 відсотків від валового збору. Але й за таких обсягів окремі керівники не квапляться укладати контракти на продаж зерна. Сьогодні їх підписано лише на 27 тисяч тонн, себто на 75 відсотків до завдання. А це чи не найгірший показник у країні.

Особливо затягнулися контрактівські антракти в Мукачівському, Виноградівському та Іршавському районах. Зволікання у свою чергу негативно позначається на кредитуванні авансів.

Заступник голови облвиконкому, він же начальник облсільгосппуправління, народний депутат України Михайло Данча змушений був скористатися з останнього аргументу і звернутися до охочих до антрактів через пресу. І пояснити: сьогодні нічого вичікувати, що хтось платитиме за понадпланову реалізацію. На відміну від минулого року остаточну плату за продане зерно в держресурси здійснюватимуть за курсом долара на день реалізації.

Чи допоможе лист нардепа?

Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Лист і коментар

Моя дитина не хворіє. Завдяки краплям Береша плюс

З ІНТЕРЕСОМ прочитала публікації в «Голосі України» про препарат краплі Береша плюс. Давно вже треба розповісти про них людям, особливо молодим мамам.

На які лишень хвороби моя п'ятирічна Оленка не перехворіла! Я не вилазила з «лікарняних»: вітрянка, кір, ангіна, а про ОРЗ вже й казати годі — це було наше, здавалося, назавжди. Уникала заходити з дитиною до тролейбуса чи метро — не дай Боже, хто на неї чхне. Лікарі пояснювали це ослабленим імунітетом. Яких засобів тільки не перепробувала — ніщо не допомагало. Подруга порадила уживати краплі Береша плюс. Спробували. З тих пір — ось уже два роки — я і горя не знаю: моя дитина не хворіє. Двічі на рік, коли підстерігають застудні захворювання, для профілактики купую по одній упаковці — і цього достатньо, щоб забути про хвороби.

Антоніна КУЧЕРЕНКО.

Від редакції. Ми попросили прокоментувати листа головного лікаря територіального дитячого медичного об'єднання Мінського району Києва **Світлану ЯКУШЕВУ:**

— Усе правильно, адже краплі Береша плюс містять всі потрібні для організму людини мікро- і макроелементи, які зміцнюють і стабілізують імунну систему. Інфекція, потрапивши до організму дитини, яка уживала краплі Береша плюс, не може поширюватися, бо наштовхується на опір організму.

У цьому переконалися, провівши дослідження, звісно, за згодою батьків: малята кількох дитячих садків уживали краплі Береша. Жодне з цих дітей протягом року не захворіло на застудні захворювання.

Придбати краплі Береша плюс можна в аптеках Києва та обласних центрів. Інформація за тел. 291-49-48. Краплі можна замовити поштою: 252021, Київ-21, вул. Кловський узвіз, 13-а, або по тел. 291-48-50.

Коментар

«БАРДАК» — СТАН ДУШІ ЧИ ЕКОНОМІКИ?

ОДИН знайомий директор підприємства прокоментував таким чином повідомлення Головної податкової інспекції про те, що більш як 1000 підприємств України тією чи іншою мірою не сплачують податків: «Наша економіка одна з найбільш чуйних у світі. Знаєте, чому? Бо бардак — це стан душі».
Я його зрозумів.



Схоже, однак, податкове відомство ще повелося надто скромно.

З огляду на те, що неплатежі сьогодні перевищують поточні обсяги валового внутрішнього продукту, а законодавче поле податкового регулювання в парламенті переорюють, незважаючи на засіви, державний бюджет має справу з набагато більшою кількістю неплатників. Реакція уряду і Президента України через це закономірна: фактично мова йде про примусове вилучення ліквідних активів підприємств-боржників, скасування всіх податкових пільг. Верховна Рада також своєрідно поставилася до негараздів поточного моменту, встановивши, що стягнення 20 відсотків ПДВ та акцизного збору з імпортованих товарів правомірне. Тим самим парламент не підтримав думки ряду арбітражних судів про те, що ПДВ є новим податком для підприємств з іноземними інвестиціями та вберіг бюджет від повернення багатотрильйонних збитків, що їх ті зазнали 1994 року. Проте бардак (за словами директора підприємства), здається, розпочався набагато раніше — варто згадати багаторічну боротьбу за скасування податку на доход та встановлення податку на прибуток підприємства за ставкою 30 відсотків і багато чого іншого, що цьому передувало. Незважаючи на проголошення, ми не добилися того, щоб податки стягувалися з усіх суб'єктів господарювання рівною мірою. А боротьба з дефіцитом державного бюджету дедалі частіше диктує адміністративно-вольові рішення, навіть якщо вони суперечать закону. Цікаво, що при цьому всі посилаються на фінансову кризу. Справедливо. Однак з нестримним зростанням готівкової маси в обігу ані уряд, ані Нацбанк України ще не впоралися, а ця стійка тенденція загрожує довести бардак до критичної (для влади передусім) точки. Керувати державою, де ходить лише готівка, неможливо за допомогою таких традиційних інститутів, як податкова інспекція, Мінфін чи МВС. Не збирати ж податки під дулами автоматів?!

Віктор ЛАЗАРЄВ.

● *Кіровоград*

Охрімів бюджет

ЧИМАЛІ кошти від сплати податків залишаються в бюджетах місцевих Рад. А куди вони йдуть, на які цілі витрачаються? Заступник начальника бюджетного відділу Кіровоградського міськвиконкому Наталія Березовська каже:

— Торік місто одержало 688456 мільйонів карбованців доходів, а витратили 728976 мільйонів, трохи допомогла коштами обласна Рада. Майже третину спрямовано на соціальний захист. Доплачували за хліб, проживання громадян, видавали допомогу на дітей, компенсації реабілітованим.

Витрат чималенько. Виділили дотацію житлово-комунальному господарству — 105350 мільйонів карбованців, допомагали зв'язку, транспорту, чималенько пішло й на соціально-культурну сферу. Освіта, охорона здоров'я, культура, виконання молодіжних програм «з'їли» 375936 мільйонів. Близько 13 мільярдів пішло на утримання апаратів виконкомів, міського управління внутрішніх справ та інших правоохоронних органів.

Цього року доведеться скорочувати соціальні програми. Під час недавньої зустрічі з депутатами та журналістами голова міськради Василь Мухін з гіркотою констатував: доведеться, напевне, обмежитися лише трьома статтями витрат: освіта, охорона здоров'я та зарплата бюджетникам. На все інше грошей немає. Не додала оптимізму і сесія міськради, на якій затвердили індикативний бюджет. Це означає, що кошти доводитиметься вишукувати в ході його виконання.

Микола ВОЛОК.

● *Київ*

Хто має рацію?

Київська прокуратура подала до Київради протест на її торішнє рішення щодо оподаткування вартості робіт та послуг з виготовлення реклами, а також робіт, що були виконані рекламодавцями самотужки, як таке, що суперечить Декрету КМ «Про місцеві податки та збори».

● *Суми*

Брати чи оббирати?

ПЕРЕСТУПИВШИ поріг податкової інспекції Ковпаківського району Сум, спочатку дошкуляє думка, що тут занадто роздуті штати, але перше враження хибне: просто умови квартирування служби не відповідають бодай мінімальним нормам. До того ж начальник інспекції Микола Супрун вважає, що в інтересах справи не завадило б теперішню чисельність персоналу навіть збільшити відсотків на 70.

— Наявними силами ми не спроможні проконтролювати впродовж року кожне з півтори тисячі підприємств, що діють у районі, — пояснює він. — А додайте сюди ще й 2,5 тисячі приватних підприємців. Словом, 25 мільярдів карбованців, які ми заробили торік для бюджету у вигляді санкцій і донарахувань на податки, аж ніяк не вичерпують можливостей поповнення казни за суцільного аудиту господарчих суб'єктів.

На 1 карбованець витрат інспекція дає вдев'ятеро прибутку.

Здавалося б, отримуючи п'яту частину додатково залучених до бюджету коштів, логічно було б дещицю цих сум спрямовувати на матеріальне заохочення працівників.

Проте столична директива примушує всі кошти вкладати лише у зміцнення матеріально-технічної бази.

Втім, якщо навіть за кожним підприємством поставити найпильнішого інспектора, ба навіть кількох, радикально вплинути на ситуацію з податками за теперішніх нормативів відрахувань неможливо. Віддаючи державі левову частку заробленого (понад 70%), виробник чи бізнесмен, аби вижити, все одно шукатиме і знаходитиме лазівки, щоб обминути закон, приховати від оподаткування частину доходу. Отже, боротьба лише фіскально-адміністративними методами з неплатниками податків і тіньовою економікою, на думку місцевих податкових інспекторів, схоже, безперспективна.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Вінницька сорочка для бравого вояки Швейка

ДІРКИ у бюджеті, виявляється, можна латати за допомогою ... швацької машинки.

У швейників області приємна новина: нещодавнє замовлення надало можливість повернути робітниць з вимушених відпусток. Швейні фабрики поступово піднімаються з колін. Ожили виробничі цехи у Козятині, Могилеві-Подільському, Мурованих Курилівцях. На запитання, хто подав руку допомоги, відповідь була дещо незвичною: швейників виручило Міністерство оборони.

Заступник голови облради Юрій Іванов не вдається до подробиць, яким чином вдалося поєднати інтереси армії і швейників. Хоча все досить просто. Щоб наші воїни виглядали бравими Швейками, їх потрібно відповідно одягти. Проблема в тому, де розмістити замовлення на пошиття армійського одягу.

Відновлення роботи підприємств легкої промисловості дає можливість частково залатати дірки в бюджеті. За попередніми підрахунками, відрахування становитимуть близько 200 мільярдів карбованців.

І все-таки, як на мене, обласний гаманець навряд чи буде повним. Справа в тому, що в області намітилася негативна тенденція порушення податкового законодавства. 71% підприємств (з 3 тисяч перевірених податковою інспекцією) під різними приводами ухилилися від сплати податків.

Дефіцит коштів, здається, найгостріше позначився на галузі охорони здоров'я. Скажімо, нині у лікарняних закладах харчування хворих зведено до мінімуму — один раз на день.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Хто за ввезення...

Розпорядженням голови Одеської облради Р. Боделана встановлено збір за ввезення на територію області з-поза кордону транспортних засобів. Ставки такі: придбав одного автомобіля протягом календарного року в країнах СНД — оплати за його реєстрацію в органах ДАІ 10 доларів США, а коли того автомобіля виготовлено в інших зарубіжних країнах, то вже — 20 доларів. Останнє, однак, стосується лише нових авто. Якщо вони вже були тривалий час у користуванні, то ставки збільшуються аж до 70 доларів (це коли «вік» автомобіля від 6 до 10 років). Коли ж хтось привезе за рік два, три чи більше автомобілів, то відповідно зростають і ставки збору. Все це — щодо громадян. Для юридичних осіб плата дещо інша: за легковий автомобіль чи мікроавтобус — 5 відсотків його вартості, але не менш як 100 доларів, автобус чи вантажівку — 2,5 відсотка вартості, але не менш як 50 доларів.

Одержувані кошти зараховуються до позабюджетного фонду розвитку економіки обласної Ради на будівництво, ремонт й утримання доріг з твердим покриттям, розширення мережі стоянок індивідуального транспорту тощо.

Від «мита» звільнено інвалідів війни й «чорнобильців».

... а хто за заїжджання

Згідно з рішенням виконкому Березанської районної Ради народних депутатів Миколаївської області за придбання перепустки, що дозволяє водієві автомашини заїхати до зон відпочинку Коблеве й Рибаківка, треба сплатити 1 мільйон карбованців. Не зробиш цього — перепинять пости ДАІ. У вказаних зонах діє понад 100 баз відпочинку й пансіонатів, чимало бажаючих відпочити там і «диким» способом. Отож, аби утримувати в належному стані ті ж дороги й території в місцях відпочинку, додаткові кошти не зайві.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеська—Миколаївська області.

КУРСИ ВАЛЮТ	КУПІВЛЯ			ПРОДАЖ		
	USD	DM	RUR	USD	DM	RUR
Чернігів	154	108	31	157	113	33
Донецьк	154—156	105—111	30—34	158—160	106—119	32—37
Дніпропетровськ	155,5	111	31,5	158	113	32,5
Київ	152—155	105—108	31—32	156—158	106—110	32,5—36

Вас ошукують

Пройди придумали у Харкові новий вид викачування грошей. В одному з районів кожен мешканець одержав поштою повідомлення від Верховної Ради та податкової інспекції з настійливим проханням сплатити 200 тисяч карбованців кризового податку. Неплатників попереджали, що штраф буде вилучатися в 20-кратному розмірі. Гроші належало відсилати на одне з ближніх відділень в абонентську скриньку. Коли урядові документи потрапили до рук представників місцевої влади, вона наказала ці проплати зупинити, а працівники міліції узялися за пошук шахраїв.

Хроніка. Факти. Події

Все було погано, але добре закінчилося

(Початок на 1-й стор.).

Тим часом, згідно з домовленістю, досягненою між В.Чорномирдіним і Ш.Басаєвим, у Грозному тривали переговори. Їх результатом стало підписання протоколу, в якому відбиті політичні, економічні та соціальні питання для дальшого обговорення. Представник російської делегації на переговорах повідомив, що сторони узгодили питання роззброєння військових формувань Д.Дудаєва, поетапного виведення федеральних військ з Чечні, засудження терористичних актів і визволення заложників. Тим самим, відзначив він, будуть створені умови для проведення вільних і демократичних виборів у Чечні, які проводитимуться з участю спостерігачів. Домовлено також продовжити мораторій на бойові дії у республіці до 23 червня. Тим часом чеченські бойовики просуваються до кінцевого пункту свого маршруту — чеченського селища Дарго.

● *Москва*

Навколо — самі шпигуни

Федеральна служба безпеки Росії відзначає активізацію спецслужб Польщі, Німеччини і Туреччини на території Росії. Про це повідомили високопоставлені представники ФСБ РФ. Вони навели факти, що підтверджують намагання вербувати російських громадян, які приїздять до Польщі; на території російського закритого військового містечка був затриманий дипломат з ФРН; співробітник турецької спецслужби «втерся» до оточення Д. Дудаєва як журналіст.

● *Тбілісі*

Він вважає так ...



«Нова Росія здійснює нову місію — полегшити процес формування держав, які недавно народилися, змінити їхню незалежність усіма можливими засобами», — заявив глава грузинської держави Е.Шеварднадзе в інтерв'ю журналові «Ньюсуїк». «Росію, — сказав він, — не можна розглядати як загрозу іншим країнам». Е. Шеварднадзе відкинув твердження, що наявність на грузинській землі російських військ завдає суттєвої шкоди національному суверенітетові.

● *Київ*

Крок у невірному напрямі

Глибоку занепокоєність у зв'язку з рішенням Франції відновити ядерні випробування на атолах Тихого океану висловило МЗС України. Цей крок, зроблений невдовзі після завершення Конференції держав—учасниць Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, суперечить положенням прийнятого Конференцією документа «Принципи і цілі ядерного нерозповсюдження і роззброєння», він не сприятиме розвиткові позитивних тенденцій у сфері ядерного роззброєння, які намітилися останнім часом.

● *Братислава*

Сусіди прагнуть до НАТО

Договір про співробітництво у військовій галузі підписали в Братиславі міністри оборони Словаччини і Болгарії Ян Ситек і Димитр Павлов. Вони наголосили, що необхідність зміцнення співробітництва випливає з реформ, що відбуваються в словацькій і болгарській арміях, які продиктовано прагненням приєднатися до західноєвропейських оборонних структур, в тому числі й до НАТО.



Пам'ять — вдячна і вічна.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ЖИТТЯ ПІД ЗНАКОМ ВІЙНИ,

або В майбутнє — з надією

***НЕЩОДАВНО** світ відзначив 50-річчя Великої Перемоги над фашизмом. Але трагічна дата 22 червня 1941 року для народів колишнього СРСР, який переміг у найжахливішій за всю історію людства війні, назавжди залишиться в пам'яті і тих, хто воював, і їхніх нащадків, котрі народилися після війни. Але й ті, хто прийшов з мечем на нашу землю, і покоління, які з'явилися після них, цю дату сприймають неоднозначно, непросто.*

Що ми пам'ятаємо, як ми пам'ятаємо? Про це — розмова кореспондента «Голосу України» з Надзвичайним і Повноважним Послом Федеративної Республіки Німеччина в Україні, доктором Александером АРНО.



— Пане Посол, історики минулого півстоліття вже написали, а майбутнім їх поколінням ще належить створити багатотомні праці про цю найжорстокішу з війн — другу світову, а для радянського народу, який на вівтар Перемоги поклав мільйони життів, — Велику Вітчизняну. В кожного з них своя пам'ять про війну — у тих, хто воював, вона в незагойних ранах, у тих, хто народився після, — у сльозах матерів, вдів, у горі сиріт. А чим є ця війна для вас, чия батьківщина — країна, звідки пішла сіяти смерть?

— Усобленням страху, жаху та безпомічності перед силою, яку неможливо було усвідомити. Мені було 14 років перед закінченням війни, і ми — мама, мої брат і сестра — перед наступом радянських військ утікли з Північної Польщі, де жили, на захід Німеччини. Ми йшли три тижні — голодні й знесилені, та, зрештою, з'ясувалося, що скрізь уже радянські танки. І лише страх перед зустріччю з росіянами погнав нас далі. Неймовірно, що ми все ж таки потрапили до американської зони. Але той страх залишався в мені ще довго, власне, відчуття жаху я пам'ятаю досі.

— У вашій сім'ї були солдати тієї війни?

— Бог милував. Так сталося, що навіть родичі не воювали — одні за віком не вийшли, а інші, як мій батько, цей вік переросли...

Та все моє життя — професійне також, пов'язане з цією війною. Я працював у Африці, в Росії, в Угорщині, і ось тепер у Києві — але так чи інакше мав справу з подіями, пов'язаними з минулою війною, з минулим, що йшло звідти. Адже багато хто з людей досі дивиться на німців як на колективно винних...

— Так, про почуття колективної вини німців багато сперечаються. А як ви до цього ставитеся?

— Бачте, сучасне суспільство Німеччини — це люди різних поколінь. Пам'ять тих, хто воював і хто пам'ятає війну, — одна. А в тих, хто про неї знає лише з історії, — зовсім інша. Моє покоління весь повоєнний час намагається зрозуміти, як стали можливі злочини нацизму. Ми дискутуємо про це, і не до дат, а постійно. Принаймні все моє життя минуло під цим знаком.

Ви хочете запитати, чи відчувають німці свою відповідальність за ці злочини?

Щоб ви краще мене зрозуміли, поставлю запитання так: чи відчуває ваше суспільство відповідальність за злочини сталінізму? Голодомор в Україні забрав 7 мільйонів життів. Мільйони людей загинули в ГУЛАГах. Жертвами сталінської політики, як стверджує Солженіцин, стали від 20 до 27 мільйонів чоловік. Адже не тільки Сталін та найвищі функціонери КПРС винні в цьому — багато рядових комуністів допомагали здійснювати масове вбивство своїх народів.

Хто в Україні сьогодні почуває себе бодай побічно відповідальним за це?

Населення Німеччини протягом усього повоєнного часу говорить про злочини нацистів. Це невід'ємна частка нашого життя.

— Але ж німецький народ і допустив владу нацистів...

— Так, вони прийшли до влади демократичним шляхом, як партнер консервативних партій в коаліційному уряді наприкінці січня 1933 року. Через кілька тижнів відбулися останні демократичні вибори. Тоді нацистська партія одержала 44 відсотки голосів. Підкреслюю: 44 відсотки — не більшість. Знову нацисти були в коаліційному уряді. Але цього разу вони найжорстокішим чином почали захоплювати всі важелі влади.

Ця партія вже з кінця березня 33-го року, після приходу Гітлера до влади, створила 30 концентраційних таборів, розгорнувши терор проти власного народу. Досі, наприклад, багато хто не вірить, що один з найстрашніших таборів — Дахау — з'явився уже через місяць після приходу до влади нацистів. Усі партії, громадські організації, об'єднання були заборонені. Діяла лише одна тоталітарна монопольна партія, очолювана неординарним злочинцем.

Хіба дивно, що, чинячи так, ця партія перетворила людину лише на додаток до своєї політики?

А тепер про вину. Так, винні. Та хто першим кине камінь у людей, для яких, наприклад, на початку війни навіть найменший сумнів у перемозі гітлерівської Німеччини загрожував смертю? Мені здається, що українські читачі це добре розуміють. Бо хто з українців виступив проти сталінського терору 30-х років?

Проте, все ж таки, знаходилися й відважні. Як, скажімо, найвищі військові чини, переважно аристократи, котрі мали доступ до ставки Гітлера й усвідомили весь жах того, що відбувалося. Що з ними сталося? Дві тисячі їх було повішено після замаху на Гітлера в липні 1944 року.

Так, побічно народи відповідають за те, що створення такої людиноненависницької системи стало можливе. І нацистська партія, всі її члени, які вчинили ці злочини, мають відповідати за це.

— Але коли Гітлер прийшов до влади, до розплати було ще далеко, а його ідеї багатьом сподобалися...

— Може, не так ідеї, як намальована ним перспектива. Здавалось, що він захищає німецькі інтереси: зможе подолати масове безробіття й поставить німецьку економіку на нові рейки. Та, на жаль, від самого початку він готувався до війни, а промисловість працювала на озброєння...

— Світ, дізнавшись про злочини нацизму, здригнувся. Та минуло не так і багато років, і з'явилися нові нацисти. І навіть там, де їх поява, здавалося б, зовсім немислима: в країні, що найбільш постраждала від війни, розв'язаної ними самими. Отже, історія нічого не вчить?

— Це таке безумство, що його важко висловити. Адже нацистську ідеологію було побудовано на зневажанні нацистами інших рас, насамперед — єврейської, потім слов'янської. Таке ніколи не було властиве європейським традиціям та й іншим народам теж, незважаючи навіть на масові вбивства, які мали місце в історії. Тому, я гадаю, що нацизм, яким він був у Німеччині, не повториться...

— І ще один біль: остарбайтери. Їх багато, тих, хто пережив рабство в ХХ столітті...

— Це не тільки біль, а й ганьба Німеччини, яка зігнала в рабство пів-Європи. Та особливо жорстоко поводилася вона з пригнаними із СРСР. Серед них були підлітки — майже діти, які працювали в жахливих умовах. Нещодавно уряд Німеччини виділив Росії, Україні, Білорусі один мільярд марок як компенсацію. Плата майже символічна. Але якими грішми можна компенсувати такі страждання?

— Час заліковує рани. І ми з висоти наших нинішніх знань поіншому дивимося на факти, події, що ще вчора здавалися незаперечними. Так і з загиблими — однаково болить душа і в німецьких, і в українських матерів. І в родичів також. А особлива скорбота — за тими, хто пропав на полях битв безвісти, чиєї навіть могили не лишилося на цій землі...

— У Німеччині до поховань загиблих у боях радянських воїнів і військовополонених поставилися з повагою: наш уряд через місцеві адміністрації доглядає за цими могилами.

А в колишньому Радянському Союзі стосовно могил німецьких солдатів були проблеми. І тим разючіше, що деякі кладовища загиблих німецьких солдатів також упорядковано. Що тут скажеш? Воістину, невичерпна доброта людська... Наш уряд працює над тим, щоб підписати з Україною договір про впорядкування кладовищ німецьких воїнів.

— Пане Посол, чи були у вас якісь неприємні враження від зустрічей, скажімо, з фронтовиками?

— Знаєте, що мене вразило найбільше? Доброзичливість радянських людей. Я, правда, ніколи й не приховував, що приїхав із ФРН. Звісно, я не чекав, що зустрінуся з відвертою ненавистю, але й не розраховував, що мене прийматимуть так щиро. Коли я вперше приїхав до СРСР, а це був 1975-й — рік 30-річчя Перемоги, і в московському готелі «Россия» випадок звів мене з фронтовиками, які зібралися на свято, то був вражений: вони раділи, що ми дружно сидимо за одним столом, а не воюємо...

— Пане Посол, на вашу думку, у німців лишилося почуття образи за поразку у війні і чи не відчувають вони неприязні до людей, які перемогли?

— Переважна більшість німців сприймає поразку як поразку гітлерівського націонал-соціалізму, а не як поразку німецького народу. Неприязні до радянських людей, американців, англійців чи французів вони не відчувають. Але неприязнь у Західної Німеччини була — до радянської політичної системи...

— Нещодавно світ відзначав 50-річчя Перемоги над фашизмом, і канцлер Коль приїздив до Москви. Щоб бути разом з тими, хто переміг?

— Німеччина підтримує добрі стосунки майже з усіма країнами, в тому числі й колишнього Радянського Союзу. Ми не забуваємо й не хочемо забувати злочинів проти цивілізації. А 50-річчя сприймаємо як дату, до якої звертаємо погляди не тільки як у минуле, а й у майбутнє — з надією, що будь-який політичний екстремізм більше ніколи не повториться.

Гітлерівська Німеччина напала на Європу, окупувала весь континент. Але найжорстокіша війна випала на долю СРСР, найжорстокіша окупація — на долю Польщі. Індустріально організоване винищення євреїв стало піком найкривавішої політичної злочинності, яку ми знаємо. Не треба обмежуватися закликами, що такого не повинно повторитися. Звісно, що не повинно. Та в політиці кожної держави мають бути закладені перешкоди для народження терористичних монопольних партій, здатних знищити демократію, появи надвладних лідерів, здатних чинити такі злочини.

Ми всі переконані, що історія механічно ніколи не повторюється. І ми не повинні заспокоювати себе тим, що, переживши таку війну, як друга світова, світ назавжди очистився від усіх злих можливостей нашої людської природи. На жаль, у наш час воєнна сила застосовується окремими політиками в Європі для реалізації їхніх політичних задумів. І як пояснити факт, що народи Європи, маючи таке минуле, не протестують проти таких дій? Історія не вчить?

Інтерв'ю взяла
Валентина ПИСАНСЬКА.

АВТОИНВЕСТСТРОЙ

тел/факс /0572/ 432-827
тел/0572/ 381-655, 476-894






УАЗ
3741
3909, 31512
31514/ЛЮКС
3303, 330318/ТЕНТ
3962/САНИТАРНЫЙ
2206/МИКРОАВТОБУС

ВАЗ
21043, 21053
2106, 21061
21074, 21083
21093, 21099
2121
21213 "ТАЙГА"

ГАЗ
31029
31029-51/ЛЮКС
3102
33022/ГАЗЕЛЬ

АЗЛК
2141
23352
/ПИКАП

ГАЗ
3306/ГР. ДИЗ.
3307/ГРУЗОВОЙ
4301/ГР.ДИЗЕЛЬ
4509/САМОСВ. ДИЗ.

ЗАЗ
1102
"ТАВРИЯ"
1105/5 ДВЕРЕЙ

ИЖ
21251/КОМБИ
2715/ГРУЗ.
27151/ПИКАП
27156/ГРУЗО-ПАСС.

РЕАЛИЗУЕТ СО СКЛАДА В ХАРЬКОВЕ ЗА БЕЗНАЛИЧНЫЕ КАРБОВАНЦЫ





новые АВТОМОБИЛИ



RAF
22038-02 /ПАССАЖИРСКИЙ
22038-02 /ЛЮКС
2915-02 /СКОРАЯ ПОМОЩЬ
2914-01 /РЕАНИМАЦИЯ

3311 /ГРУЗОПАССАЖИРСКИЙ
33111 /ГРУЗОВОЙ
2920 /ИЗОТЕРМИЧЕСКИЙ
2925 /МИЛИЦИЯ/ПОЖАРНЫЙ

МЫ БЛИЖЕ, ЧЕМ ШВЕЙЦАРИЯ!

PAREX BANK

СПРАВКИ О ТЕКУЩИХ КУРСАХ
тел. 213534

КОДИРОВАННЫЕ СЧЕТА
тел. 210779

НАЛИЧНАЯ ВАЛЮТА ЗА БЕЗНАЛИЧНУЮ
тел. 223378

КОНВЕРТАЦИЯ ВСЕХ ВАЛЮТ
тел. 213768

МЕЖДУНАРОДНЫЕ ПЛАТЕЖНЫЕ КАРТОЧКИ VISA, MASTERCARD
тел. 229533

ул. Смилшу 3, Рига LV-1522, Латвия
Тел.: (3712) 228672, 222289, 222291
Факс: 215201, 222464, 220182

Організація реалізує:

Автошини та акумулятори

Тел./факс
(044)
244-30-07
244-30-77.

Трубы

Ду 15—76 мм ГОСТ 3262;

- ✓ диаметром 89, 102, 108, 114, 152 мм, ГОСТ 10704;
- ✓ диаметром 219, 273, 325, 426;
- ✓ диаметром 530—1220.

Все трубы со склада в Киеве.

Возможна доставка автомобильным транспортом по Украине.

Тел.: (044)
446-41-45, 446-63-38



СТАНК-ІНВЕСТ

Пізнайте нас краще!

- "Станк-Інвест" - одне з найбільших Довірчих товариств в Україні (статутний фонд 73 мільярди крб.)
- Засновник "Станк-Інвесту" - корпорація "Станк"
- "Станк" сьогодні- це одна із структур СНД, що найбільш динамічно розвивається. Основними напрямками діяльності корпорації є: виробництво електроенергії, металургія, машинобудування, сільське господарство
- Фінансова допомога приватизованим підприємствам
Ліцензія № 35 від 30 червня 1994 року Фонду державного майна України.

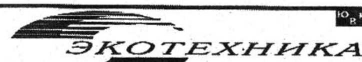
Центральне представництво в Харкові
вул. Пушкінська 79/2 (ст, м. "Пушкінська");
тел. 47-19-70, 40-59-37

Представництва по Україні
м.Кіровоград, вул. К. Маркса, 27.
м. Полтава, вул. Р. Люксембург, 3.
м. Луцьк, готель "Україна"
м.Луганськ, вул. Лен. Комсомолу, 11.
Луганська обл. м. Кремінна, вл. Красна,4.
Луганська обл. м. Красний Луч, м-р 4, Антрацитове шосе

Інтереси нашого товариства і Ваші інтереси спільні - через піднесення виробництва до одержання прибутку.

Организация реализует новый, имеющийся в наличии, тепловоз типа ТЭМ2УМ с гарантией 1 год. Производство Брянского тепловозного завода. Цена 100 миллиардов карбованцев (в том числе НДС), возможен бартер. Условия оплаты — к обсуждению.

Тел./факс:
(05692)
3-16-48,
3-71-82.
Мобильный тел.
(550) 245-07-73.



Постоянно реализуем со складов в Киеве и Луцке
чай "Элеком" (Индия)
1/250 гр
гранулированный и листовой

(044) 277-35-00 (044) 244-06-61
(044) 277-93-48 (03322) 3-03-14

З пошти

ЯК ВИЖИТИ БАГАТОДІТНИМ?

Листи — крики душі, відчайдушні запитання багатодітних матерів, їх дітей. Листи, які не можна читати спокійно. Бо багатодітні сім'ї потребують не співчутливих відповідей, роз'яснень, а конкретної допомоги. Тільки хто ж її тепер надасть їм?

А може, вони не потрібні державі?

Шановна редакціє! Звертається до вас мати шести дітей за допомогою. У мене велика біда: маю дітей, а прогодувати нічим, не можу їх одягнути — немає грошей. Працюю з 1975 року у колгоспі дояркою, зараз перебуваю в декретній відпустці. Грошей з колгоспу не одержую ніяких, продуктових пайків так само. Діти голодні йдуть до школи, чоловік так само ніяких грошей не одержує. Топити нічим, їсти теж нема чого. А в мене росте для держави чотири синочки. Коли виростуть, вона їх забере, а хто ж мені допоможе нині їх виростити, поставити на ноги? Мої сини — це голодні, босі, обібрані майбутні захисники держави. Прошу, допоможіть моїй сім'ї, щоб мої діти не голодували.

З великою повагою і надією до вас

Надія ШЕМЧУК.

Крупець
Славутського району
Хмельницької області.

Як прожити на один мільйон?

Працюю листоношею, хочу одержати відповідь на запитання: як мені, матері десяти дітей, прогодувати їх на мою зарплату в один мільйон? У Ставищенському фінвідділі мені роз'яснили, що допомогу на дітей видають тільки один раз в квартал. Якби це можна було дітей годувати теж один раз в три місяці, але ж вони хочуть їсти щодня...

Тетяна БОРЩ.

Розкішне
Ставищенського району
Київської області.

Допоможіть моїй мамі!

Якщо є на світі добрі люди, то допоможіть моїй мамі, дуже вас прошу. У мене є чотири брати і чотири сестрички, але всі вони ще маленькі. А нині нам чомусь так тяжко жити, що мама не може навіть іграшки купити для них. Дуже вас прошу, допоможіть нам, хоч трішечки допоможіть моїй мамі, Ользі Львівні Осадчук.

Андрій, 11 років.

Зелений Кут
Котовського району
Одеської області.

Гинемо з голоду...

Люди добрі, допоможіть мені! У мене велика біда. Загинемо з дітьми з голоду, ні за що купити їм одягу, нічим годувати. Дуже мені тяжко, усі запаси закінчилися, допомога на дітей маленька, а в мене їх десятеро. Одягу в кредит не хоче, допомогти теж ніхто не хоче, тільки насміхаються, мовляв, хто тобі винен, що в тебе стільки дітей? А що ж нам сьогодні робити, невже помирати? Я знаю, є на світі добрі люди, тож відгукніться, допоможіть! Мої діти навіть до школи не ходять, бо нема в що одягнутися, взутися. Боже, навіщо на такі муки народилася я і мої діти?

Анастасія ЛАГНО.

Жовтневе, вул.Молодіжна, 11
Першотравневого району,
Республіка Крим.

Допомоги не виплачують три місяці

Не знаю, куди вже й звертатися. У мене восьмеро дітей віком від двох до тринадцяти років, а в нашому колгоспі уже три місяці не виплачують допомоги. Посилають по замкненому колу, і ніхто не хоче допомогти. Чим же дітей годувати?

Г.ФЕРСОВИЧ.

Жолоби
Томашпільського району
Вінницької області.

Ми ж ваша зміна

Ми по два тижні не бачимо хліба, забули, що таке цукор і чай, а про цукерки і не думаємо вже. Нас у мами восьмеро, у наш дім зайшов голод. Закінчилися їстівні запаси, а ще хочеться одягнутися, взутися. Маминої зарплати вистачає тільки на те, щоб віддати борг за хліб, який постійно беремо на список у магазині. Батько теж приносить плакані гроші. А ми ще не можемо працювати, ми — діти. І все ж допомагаємо мамі по господарству. Мама нас народила не з корисливої мети. Вона сама виросла у дитбудинку і хоче, щоб ми стали заміною старшому поколінню на користь, а не на зло. Ми віримо, що добрі люди допоможуть нам пережити цей скрутний час і не залишать в біді.

Ліана ВІЛЬНИЦЬКА.

Вирва
Радомишльського району
Житомирської області.

Спорт

Пам'яті видатного тенісиста

Видатному українському тенісистові Михайлові Мозеру сьогодні виповнилося б 60. На жаль, вже більше року Михайла Івановича немає серед нас. Народився він і виріс на Закарпатті, в Мукачевому. Родина Мозерів вважалася дуже спортивною. Старший брат Михайла — Іван — відомий футболіст, олімпійський чемпіон Мельбурна, виступав за московські клуби. Сестри — Марія і Тетяна — грали у волейбол та баскетбол.

Ім'я Михайла Мозера, можна сказати, золотими літерами вже вписане в історію українського спорту. На чемпіонатах СРСР і Спартакіадах він завоював 20 медалей, з них 8 золотих. Першим з українських тенісистів Михайло Іванович грав на траві Уімблдона та на грунті Роллан-Гарро в Парижі.

— Свого часу його принаджували московською квартирою та зірочками на погонах, — розповідає заслужений тренер України, голова тренерської ради Національної федерації тенісу Ігор Котко. — Але Михайло завжди казав: «Я українець, і місце моє — на рідній землі». Неабиякий патріотизм, унікальна порядність, бойовитість на корті, безкомпромісність, висока техніка — ці риси характеру були притаманні Михайлові Івановичу. Не лукавитиму, не особливо він був прихильний до жіночого тенісу, та дуже дбав про чоловічий. До речі, у цьому плані тепер маємо чимало проблем. За Андрієм Медведєвим у нас виник фактично вакуум. Отож, київський юнацький міжнародний турнір-меморіал Михайла Мозера (другий за ліком), безперечно, служитиме відродженню чоловічого тенісу в Україні.

Змагання тривають на чудових кортах «Динамо». Їхня привітна господиня Неллі Олександрівна Горбунова розповіла, що знайшлися люди, які взяли на себе всі витрати, пов'язані з проведенням турніру: корти, проживання, харчування учасників. Це концерн «Украгротехсервіс», а конкретніше — його президент, народний депутат України Володимир Бортник. Усі учасники змагань, а їх 40, отримають призи і подарунки. Зокрема Андрій Медведєв передав дві ракетки фірми «Принц» для найкращих.

Ведучий популярної радіопрограми «Дванадцять мінус два» Олег Горський та композитор Сергій Сметанін — активні прихильники тенісу — спеціально до турніру написали пісню, яку і виконали та записали на радіо популярні українські співаки Таїсія Повалій та Олександр Пономарьов.

За словами арбітра міжнародної категорії Євгена Колганова, склад нинішнього турніру підібрався досить сильний. Це 14-річні хлопчики і молодші за віком зі Львова, Києва, Дніпродзержинська, Кременчука, Івано-Франківська, Донецька, Судака, Харкова і гості з Москви.

Організатори турніру запрошують шанувальників тенісу завітати в суботу на корти «Динамо», коли о 9.00 розпочнуться вирішальні поєдинки.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

По селах дрова возять...

Шановна редакціє! Прочитав я статтю «Не покалічте нам ще й онуків» («ГУ» від 28 січня ц.р.) і запитав себе: а чому автори не вказали своїх прізвищ? І адресу? А потім пригадав дещо зі свого життя і зрозумів

Я сімнадцяти літ добровільно пішов на фронт. Дійшов до Берліна. Після Перемоги у складі Забайкальського фронту ми громили Квантунську армію. Скільки мої руки перекопали землі польської, німецької, китайської, корейської!.. Зрештою, пальці хвороба покрутила і зробила мене інвалідом другої групи війни. Щоправда, пішов я на пенсію по праці, бо й по війні довелося ще напрацюватися. Тепер часто лікуюся в Луцьку в госпіталі інвалідів війни.

Торік домовився з головою нашого колгоспу, що вирубаю на тракторній бригаді кущі, дам там лад, а дрова з тих кущів відвезу додому. Голова погодився. Я усе зробив так, як і має бути. Пішов на стайню до бригадира, щоб дав коні з возом, аби вивезти дрова. То він дав воза-каліку, що купи не держався, і дві кобили з лошатами, а упряж — як на сміх — самі шнурочки й дротики. Так отой віз по дорозі розсипався, а я опинився в госпіталі, бо ще й коні мене побили.

Оклигавши, пішов знову до стайні, щоб усе ж привезти оті нещасні дрова. Так бригадир сказав: геть звідси! То я і пішов. А собі думаю: може, ото і є гасло «Ніхто не забутий, ніщо не забуте!» в дії? Може, та стайня, з якої мене вигнали, вже не колгоспна? Може, теща бригадира, яка раніше була в колгоспі парторгом, встигла йому її подарувати?

А воно ще й так сказати: село наше велике, а в ньому лише три вози. Уже з цього видно, як наші начальники дбають про людей простих... А коли починався в селі колгосп, мої рідні віддали в нього пару коней, воза і весь реманент для обробітку землі.

Поскаржився на бригадира голові, той обіцяв допомогти. Та бригадир затявся. Поїхав до Ковеля, але й там правди немає. І зрозумів я, що фронтовикові скористатися зі своїх пільг — це те саме, що цукор через скло лизати.

Наші діти бачили, що завоювали їхні батьки, як ми, повернувшись із фронтів, десятиліттями із себе ту війну разом із кров'ю вихаркували. І жаліли нас, хоч, може, й не дуже поважали. Бо що ми їм завоювали, крім колгоспного кріпацтва? Нічого! А вже діти наших дітей з нас у вічі глузують, часом навіть ненавидять... Й я думаю: невже ми своїми смертями та страшними ранами цього заслужили?

Кажуть, що фронтовикам давали медалі до п'ятдесятиріччя Перемоги. Кому вона треба, то після свята на ярмарках цих медалей можна буде купити хоч сто штук, бо ветеранові тепер не до брязкальця, а справжня допомога потрібна. Мені, наприклад, треба добитися, щоби повернули моє майно, яке мої рідні колись здали до колгоспу, в тому числі й пару коней. Щоби, не принижуючись ні перед ким, я міг виорати свого города і нарешті привезти додому дрова, що другий рік лежать на тракторній бригаді.

А на цьому бувайте здорові!

З повагою Володимир Іванович ОСТАПЛЮК.

Поворськ
Волинської області.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 528963.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311113.